

[Holger Eriksen.]

pristallet en 5-6 points. Kornprisen er derfor noget, som angår os alle som noget, der i høj grad har forbindelse med, om vi skal have inflation eller ikke.

Jeg er ikke i tvivl om, at hvis vi førte en fornuftig jordpolitik, der hindrede grundspekulation, og hvis vi afpassede landbrugsstøtte efter, at landbrugerne, når man lagde det årlige driftsudbytte sammen med den årlige kapitalvinding, fik samme økonomiske status som andre befolkningslag, havde vi ingen økonomisk krise i dag, og så kunne vi spare os for det kasseoverskud, som er grunden til, at der nu skal opkræves de hundreder og atter hundreder af millioner kroner. Det har vi imidlertid forsømt. Derfor står man over for nødvendigheden af at fremskaffe dette kasseoverskud, og det er jeg helt indforstået med.

Jeg mener dog, at man kunne undgå det helt eller delvis, hvis man, som jeg anførte ved behandlingen af lovforslagene om præmiering af opsparing, pålagde alle borgere efter evne at foretage en tvungen frivillig opsparing; tvungen på den måde, at de måtte betale en ekstra skat i det omfang, de ikke opfyldte den opsparingskvota, der var pålagt dem, frivillig i den forstand, at de selv kunne bestemme, om de ville foretage en opsparing eller foretrække ekstraskatten. Der syntes imidlertid ikke at være nogen interesse for denne tanke, og derfor må vi nu gå afgiftsvejen.

Det er klart, at skal man have så store beløb, må der være tale både om ting, som man kan lide, og noget, som man er modstander af. Man bliver nødt til at se på det samlede. Jeg har tidligere stemt imod forhøjelse af cigaretafgiften, fordi det ved undersøgelser har vist sig, at den i høj grad er degressiv, således at den procentuelt rammer de mindre indtægter i højere grad end de større. Jeg har ikke forandret denne opfattelse, men under hensyn til, at buketten også omfatter en forhøjelse af selskabskatten, vil jeg i dette tilfælde stemme for. Må jeg i denne forbindelse i høj grad beklage, at forslaget om forhøjelse af kapitalvindingsafgift ved salg af aktier ikke bliver vedtaget i forbindelse med de øvrige forslag. Det samme gælder for øvrigt forhøjelsen af arveafgiften. Her er der i virkeligheden tale om, hvorvidt man stadig væk vil be-

trægte de arbejdsfri indtægter som noget finere end dem, man får gennem arbejdet, og derfor helt eller delvis friholder dem for beskatning.

Naturligvis er jeg glad for den meget væsentlige forhøjelse af børnetilskuddene, men jeg tvivler om, at dette giver compensation for den meget stærke forhøjelse af omsætningsskatten, der ifølge sin natur er degressiv. Desuden er det jo således, at en person godt kan have en meget ringe indtægt, f. eks. en skalaindtægt på 12.000 kr., og være uden hjemmeværende børn. Han får ingen compensation for den forhøjelse af omsætningsskatten på mere end 33 pct., der er foreslået. Jeg må derfor i høj grad beklage, at forslaget om direkte tilskud til den slags borgere bortfalder. I forvejen er jeg principielt modstander af den omsætningsskat, der sigter imod særlig at gøre de små indtægter til skatteobjekter. Man siger ganske vist så smukt, at man vil flytte skattebyrden fra arbejdet til forbruget, men for den, der ikke tjener mere, end at hele indtægten går til forbrug, bliver det skat direkte på arbejde.

Jeg vil derfor ikke medvirke til gennemførelsen af lovforslaget om omsætningsafgiften. De penge, det vil indbringe, kunne man tage på et andet og socialt set mere fornuftigt og retfærdigt grundlag.

Statsministeren (J. O. Krag): Jeg vil gerne tilslutte mig de ærede ordførere, der har udtrykt beklagelse over, at de firkanterede forhandlinger ikke lykkedes. Jeg er ganske overbevist om, at det ville have været bedst for landet og for folkestyret, hvis en bred, fælles løsning af de problemer, vi her behandler, havde kunnet findes. At vi fra regeringen både i vort oplæg til disse forhandlinger og i de forslag, vi fremsatte under de skiftende forhandlingsfaser, har gjort vort yderste, vore allerstørste anstrengelser, for, at disse firkantede forhandlinger skulle lykkes, tror jeg ikke nogen med rette vil kunne bestride.

Da firkantforhandlingerne viste sig ufrugtbare, måtte det være regeringens ansvar og opgave at søge et flertal for en saglig, en økonomisk tilstrækkelig og en for befolkningen tilfredsstillende løsning på anden måde.

At det under vore bestræbelser herfor